

ОСНОВНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ МІЖНАРОДНОЇ ВИРОБНИЧОЇ КООПЕРАЦІЇ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

В. М. Коваленко,

начальник Головного управління зовнішньоекономічних зв'язків та європейської інтеграції, Харківська обласна державна адміністрація

Світовий досвід показує, що кооперація праці й виробництва — об'єктивний історичний процес, що властивий всім способам виробництва, країнам з будь-яким соціально-економічним ладом. У кооперації виробництва поєднуються й матеріалізуються передові ідеї, досягнення в галузях фундаментальної науки, науково-дослідних і дослідно-конструкторських роботах, виробничих, конструкторських, управлінських і інформаційних технологіях. Основні види міжнародної кооперації та напрями її розвитку висвітлено в даній роботі.

World experience shows that co-operation of labour and production is an objective historical process, that incident to all methods of production, countries with some socio-economic line-up. Front-rank ideas, achievements, in the branches of fundamental science, research and experimental designer works, production, designer, administrative and informative technologies unite in cooperation of production and materialize. The basic types of international cooperation and directions of its development are reflected in this work.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ У ЗАГАЛЬНОМУ ВИГЛЯДІ

Кооперація в сучасному світі стає відтворювальною базою соціально-економічного й науково-технічного прогресу країн світу, серцевиною світогосподарських процесів, регіональної економічної інтеграції, транснаціоналізації виробництва, науково-дослідних і дослідно-конструкторських роботах (далі НДДКР), інформаційно-фінансової сфери й т.п., міжнародного промислового співробітництва, глобалізації світової економіки. Ця форма взаємодії стала прискорювачем структурної перебудови промисловості, її галузевих і міжвідомчих комплексів на новій технологічній основі, у тому числі на основі широкого застосування електронних і інформаційних технологій.

Більшість закордонних економістів вважають, що найважливішими рисами міжнародної промислової кооперації є довгостроковість (неодноразовість) господарських зв'язків, їхня безпосередня спрямованість на виробництво матеріальних благ, спільна або технологічно зв'язана діяльність із метою економії витрат, удосконалення виробництва, підвищення продуктивності праці, якості виробленої продукції й ефективності виробництва. При цьому коопераційне співробітництво поширюється як на саме виробництво,

так і на діяльність, що передує виробничому процесу або пов'язану з ним іншим шляхом, наприклад, на реалізацію готових виробів.

У працях Г.І. Башняніна, О.І. Ковтуна, П.Ю. Лазура, О.В. Хом'як та Т.П. Яхно проаналізований період становлення інтегрованих корпоративних мікроекономічних систем в економіках перехідного типу та розглянуто форми їх організації [1]. Суспільне виробництво та фактори його розвитку в умовах глобальних перетворень розглядаються у працях М.А. Дудченко та Троненко В.І. [2]. Питанням розвитку світового ринку послуг присвячені наукові дослідження Р.О. Заблоцької [4]. Форми і напрями міжрегіонального економічного співробітництва розкриті в монографії Ю.В.Макогона, В.И. Ляшенко [5]. Багато уваги розвитку міжнародних відносин в умовах інтеграції та глобалізації приділяється у працях Є.Г. Панченко, О.В. Гаврилюка, С.В. Сіденка, А.В. Руденка, А.С. Філіпенка, В.С. Будкіна, А.С. Гальчинського, В.М. Геєця, А.Ф. Павленка, Д.Г. Лук'яненка, В.І. Чужикова та ін.

Проте у даних наукових працях досить побіжно висвітлені питання розвитку та трансформації міжнародної виробничої кооперації в умовах глобальних перетворень у світовому економічному просторі.

ПОСТАНОВКА ЗАВДАННЯ

Метою даної роботи є дослідження теоретичних аспектів міжнародної кооперації та визначення основних напрямів її розвитку для України з врахуванням існуючих виробничих зв'язків та економічних інтересів держави.

ВИКЛАДЕННЯ ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ

В економічній літературі термін "виробнича кооперація" у міжнародному співробітництві використовується як у вузькому значенні, під яким мають на увазі кооперацію винятково виробничої діяльності, так і в широкому його розумінні, що включає різні сфери господарської діяльності підприємств: наукові дослідження, матеріально-технічне забезпечення, процес виробництва, збут продукції, управління підприємством.

У глосарії термінів, що опублікований Європейською економічною комісією ООН (ЄЕК ООН), промислове співробітництво (до терміна "промислове співробітництво" прирівнюється термін "виробнича кооперація" у широкому своєму значенні) визначене як "відносини між підприємствами різних країн, що базуються на довгостроковій спільності інтересів". Промислове співробітництво може включати надання ліцензій, створення підприємств або виробничих ліній; розвиток нових видів технологій і надання інформації, що ставиться до цих видів технологій; виробництво, маркетинг, спільні проекти або спільна заявка на підряд. Тут же передбачено, що зобов'язання в цілому або частина зобов'язань, які виникають у зв'язку зі здійсненням співробітництва, можуть бути врегульовані природою (через зустрічні поставки аналогічних товарів або послуг).

Відповідно до Концепції ЄЕК ООН серед форм промислового співробітництва виділяються:

— поставка комплексних підприємств і встановлення з наступною оплатою їхньої вартості продукцією, що має бути виготовлена на їхній основі;

— надання ліцензій і (або) виробничого досвіду, а також знань із наступною оплатою їхньої вартості поставками продукції, отриманої з їхнім використанням;

— підряд;

— спільне виробництво, включаючи науково-дослідні й дослідно-конструкторські роботи (НДДКР);

— спільні підприємства;

— спільні проекти [8].

Наведений розподіл є досить умовним і далеко не вичерпує всієї розмаїтості форм промислового співробітництва, які використовуються залежно від конкретних цілей і інтересів партнерів, їхніх можливостей і

потреб, специфіки галузей економіки. До того ж у різних угодах про ту або іншу форму кооперування часто втримуються окремі елементи інших форм. Особливо це стосується більш складних видів кооперування, таких як спільні підприємства або тристороння кооперація, які можуть включати субпідрядні відносини та інші форми [5].

Поставка комплектуючим підприємствам, устаткування з наступною оплатою їхньої вартості, виготовленою на їхній основі продукцією, або сировиною, що буде добуто, являє собою особливу форму виробничої кооперації. Її ще називають коопераційне співробітництво на компенсаційній основі, або просто "компенсаційні угоди". Крім поставок машин, устаткування, технологічних ліній і їхнього монтажу вона включає також супутні послуги, які надає постачальник і ціна яких, як правило, входить у вартість угоди. Постачальник надає клієнтові план виконання робіт, навчає місцевий персонал, надає допомогу при введенні об'єкта в експлуатацію й т.п. Часте співробітництво поширюється на обмін технічною документацією й інформацією, проведення спільних досліджень щодо вдосконалення продукції, здійснення виробничого процесу й спільного маркетингу. Співробітництво на компенсаційній основі доцільно здійснювати у випадках, коли мають місце протоколи про продовження тісного співробітництва й після завершення пускового періоду. При цьому постачальникові вигідно одержувати частину вартості деталями або кінцевою продукцією, коли він безпосередньо бере участь у розвитку підприємства, що було ним створене, і може заручитися гарантіями щодо якості, регулярності поставок і прийнятних цін.

Близькою за своєю суттю до першої форми коопераційного співробітництва є надання ліцензій, виробничого досвіду й знань із наступною оплатою їхньої вартості, поставками продукції, отриманої з їхнім використанням. Ця форма співробітництва лише умовно може розглядатися як форма кооперації, оскільки в цьому випадку не гарантується встановлення безпосередніх постійних виробничих або науково-технічних зв'язків між партнерами. Подібні компенсаційні угоди переростають у коопераційні за умови налагодження спільного виробництва.

Підряд — це найбільш проста, початкова форма кооперації, при якій підрядник зобов'язується виконувати певні роботи у відповідності із завданням свого партнера по кооперації, його замовленням і по його технічній документації або специфікації. Загальною рисою угод даного виду коопераційного співробітництва є короткий строк їхньої дії — більшість із них містять у собі короткострокові зобов'язання, які щорічно відновляються. Прикладом коопераційного співробітництва на основі підряду є україно-російське

співробітництво з виготовлення й поставки українським заводом "Чернігівавтодеталь" російському автотомобілебудівному підприємству ВАТ "Горьковский автомобильный завод" карданних валів".

Спільне виробництво передбачає обмін вузлами й деталями з наступним складанням готової продукції на підприємстві одного або обох партнерів. Передумовою для успішного здійснення цієї форми співробітництва служить рішення питань стандартизації, уніфікації й типізації окремих деталей і вузлів, кінцевої продукції. Воно супроводжується, як правило, більшим обсягом взаємних поставок і веде до більшої взаємозалежності й більшого взаємозв'язку партнерів. Спільне виробництво передбачає поставку кожним партнером певної кількості вузлів, деталей і інших компонентів для виготовлення кінцевого продукту на підприємстві одного або обох партнерів. Часто подібне співробітництво поширюється й на проведення загальних НДДКР. Спільне виробництво в порівнянні з коопераційним співробітництвом на основі розподілу програм дає можливість більш повно використовувати потужності, підвищувати конкурентоспроможність продукції, скорочувати витрати виробництва. Міжнародна практика свідчить про те, що досягнення угод з високим ступенем спеціалізації партнерів є складним і довгостроковим процесом, що вимагає чіткого визначення обов'язків сторін, узгодження цін, технічних нормативів, строків поставок сировинних матеріалів, процедури контролю якості компонентів і кінцевої продукції, порядку врегулювання розбіжностей, а також ефективної координації дій.

Спільні підприємства (СП) — більш складна, комплексна форма виробничої кооперації. Базуючись на принципах спільної участі партнерів у капіталі, керуванні, розподілі доходів і ризиків, вони передбачають більшу зацікавленість у виконанні взятих на себе зобов'язань. Спільні підприємства концентрують переваги й вигоди всіх форм кооперування (підвищення технічного рівня продукції і її конкурентоспроможності, випуск продукції в більш стислий термін при менших витратах на виробництво, прискорення інноваційного циклу, проникнення на ринки інших країн з розширенням експортного продажу на них).

Коопераційне співробітництво у формі спільних проектів являє собою співробітництво двох або більше країн для реалізації проекту (відповідно, двостороннього або багатостороннього) як в інтересах країн базування партнерів з кооперування, так і для його виконання за замовленням будь-якої іншої країни.

Спільні проекти можуть здійснюватися в різних організаційних формах: на чисто договірних принци-

пах або шляхом об'єднання на основі консорціуму, спільного підприємства й т.п. Договори типу "підрядник-субпідрядник" — найбільш проста форма реалізації спільних проектів. Вона не передбачає прямих зв'язків між клієнтом-замовником і субпідрядником. Прямий зв'язок здійснюється лише між замовником і підрядником. Ця форма коопераційного співробітництва використовується досить широко при здійсненні простих проектів, які передбачають субпоставки, і коли є можливість чіткого поділу зобов'язань і відповідальності між партнерами. Відношення типу "підрядник—підрядник" більше підходить для здійснення складних проектів, коли виникає питання щодо промислової власності, і є потреба в наданні окремих кредитів. У цьому випадку кожний з партнерів-підрядників безпосередньо відповідає перед клієнтом-замовником за поставки й виконання робіт, покладені на нього відповідно до замовлення-підряду. Характерною рисою міжнародного коопераційного співробітництва з реалізації спільних проектів на основі договорів типу "підрядник—підрядник" є тривалість взаємодії партнерів, що базується на взаємній зацікавленості щодо одержання доходів від спільної експлуатації побудованого об'єкта або від реалізації продукції, виробленої в результаті виконання спільного проекту. При цьому й ризики, і доходи розподіляються пропорційно між учасниками проекту залежно від обсягів внесків кожного з них.

Основним недоліком вищезазначеної форми співробітництва є відсутність координації між діями партнерів як на стадії переговорів, так і на стадії реалізації проекту. Якщо виниклі проблеми не можуть бути врегульовані інакше, як самими підрядниками, сторони поєднуються в консорціуми.

Саме у складі об'єднання такого типу, що хазяюють, суб'єкти України й Росії в інтересах обох країн здійснюють реалізацію спільного україно-російського проекту "Середньотранспортний літак". Ще одним прикладом взаємодії партнерів по міжнародній кооперації у формі проекту є коопераційне співробітництво України, Росії, Норвегії й Сполучених Штатів Америки при реалізації багатостороннього проекту "Морський старт".

За останні два десятиліття значне поширення у світі набула транснаціональна кооперація корпоративних структур, що залежно від форми свого існування поєднує в собі практично всі наведені вище форми міжнародного кооперування. Поява й поширення у світі нових організаційних структур у вигляді транснаціональних компаній (далі ТНК) викликана ускладненнями й переплітаннями господарських процесів, посиленням міжфірмовою й міждержавною конкурентною боротьби

за ринки збуту й джерела сировини. Під ТНК, як правило, розуміють засноване на договорі (угоді) довгострокове добровільне співробітництво між юридично й економічно самостійними підприємствами, які розміщені в різних країнах, для досягнення загальної мети шляхом свідомого погодженого поводження партнерів, число яких не обмежується [7].

Форми подібного підприємницького співробітництва, в першу чергу визначаються: спорідненістю виробничої діяльності підприємств і технологічних процесів, які на них здійснюються, наявністю або відсутністю механізму акціонерного співзасновництва. При наявності останнього виникає феномен транснаціональної фінансово-промислової корпорації, причому багато розвинених корпоративних структур — це об'єднання фінансово-промислового характеру.

Проте, необхідно підкреслити, що корпоративні форми далеко не вичерпують всієї розмаїтості соціально-економічних проявів сучасних транснаціонально-корпоративних відносин. У конкретних умовах виникають і інші, більш "м'які" форми, наприклад: ліцензійний договір на використання авторського права, товарного знака, ноу-хау, патента; спільне виробництво (коли продукт або окремі його частини виготовляються одним з іноземних партнерів), контракт-менеджмент (коли одне з кооперованих підприємств передає партнерам досвід в сфері розвитку персоналу).

Відповідно до Закону України "Про зовнішньоекономічну діяльність" під терміном "міжнародна кооперація" розуміють взаємодію двох або більше суб'єктів господарської діяльності, серед яких хоча б один є іноземним [3]. При такій взаємодії координуються програми господарської діяльності, а також здійснюється спільна розробка, виробництво або спільна реалізація продукції на основі спеціалізації у виробництві проміжної продукції або спеціалізації на окремих технологічних стадіях (науково-дослідні роботи, виробництво, реалізація).

Важливість розвитку міжнародного кооперування пояснюється, насамперед, постійною тенденцією підвищення капіталоємності випуску нової продукції, що вимагає величезних фінансових ресурсів. Міжнародна кооперація виробництва дає можливість значно скоротити час підготовки виробництва нових товарів і зменшити їх капіталоємність. За даними ЕЖ ООН, міждержавні угоди про технічне співробітництво й обмін вузлами й деталями на базі кооперування в середньому приблизно на 14—20 місяців зменшують час підготовки виробництва нової продукції в порівнянні з організацією його винятково власними силами, а також на 50—70% знижують вартість освоєння но-

вого виробництва. Це обумовлено тим, що міжнародне кооперування розширює можливості комплексного, тривалого й мобільного використання різних виробничих ресурсів. При цьому також виникає економія завдяки новим технічним закордонним розробкам.

Розгляд кооперування українських і російських господарюючих суб'єктів показує, що в умовах незалежного існування обох країн почала діяти й набула поширення така нова для них форма взаємодії, як спільні підприємства й спільні проекти. Так, на початок 2000 р. на частку спільних україно-російських підприємств доводилося 82,6% усього обсягу російського експорту прямих інвестицій в Україну, які більш ніж на 10% перевищили рівень цього показника на початок попереднього року. Це говорить про привабливість і життєздатність такої форми залучення російських інвестицій в українську економіку. Можна відзначити факт росту серед СП підприємств, що випускають продукцію. Так, якщо на початок 1999 р. на частку таких СП доводилося 28,1% накопичених російських інвестицій, то по закінченні року — уже 58,9%. Така тенденція спостерігалася включно до 2004 року й призвела до створення більш тридцяти СП за участю російського капіталу.

Вище вже наводилися приклади співробітництва українських і російських підприємств з реалізації спільних проектів. Як показує досвід, така форма кооперування реалізується в основному в авіаційній і космічній галузях, тобто там, де в обох державах нагромадився потужний науково-технічний потенціал. У складних економічних умовах, у яких виявилися й Україна й Росія, взаємодія між підприємствами обох країн у цих сферах може стати вирішальним фактором у створенні й виробництві спільними зусиллями конкурентоспроможної продукції для її реалізації на світовому й внутрішньому ринках. Таке співробітництво вже зараз можна охарактеризувати як досить успішне — багато спільних проектів уже реалізуються й мають гарну перспективу [6].

У рамках спільних проектів українськими підприємствами здійснені поставки в Російську Федерацію систем керування для ракет-носіїв "Протон", "Союз" (ПО "Комунар", м. Харків) і "Космос" (ПО "Київський радіозавод"); для станції "Мир" і Міжнародної космічної станції (АТ "Хартрон", ПО "Київський радіозавод", ПО "Київприлад"); для інших космічних апаратів різного класу (ПО "Моноліт", АТ "Хартрон" м. Харків, ПО "Київприлад", АТ "Чернігівський радіоприладний завод").

У цей час можна говорити й про початок співробітництва українських і російських господарюючих суб'єктах у рамках транснаціональних утворень,

якими є засновані в Україні транснаціональні фінансово-промислові групи (ТФПГ) за участю російських підприємств: "Ніжинський науково-виробничий комплекс "Прогрес" (ТФПГ "Точність"), "Центральне конструкторське бюро "РИТМ" (ТФПГ "Точність"), "Корюківська фабрика технічного паперу" (ТФПГ "Слов'янський папір"), м'ясопереробне підприємство "Прикарпаття" (ТФПГ "Россагропром"), Чернігівський м'ясокомбінат (ТФПГ "Россагропром").

Станом на початок 2008 р. в державному реєстрі України вже значилося близько 30 ТФПГ з участю російського капіталу, до якого відносяться такі відомі групи, як "Альфа-Груп", "Смарт-груп", "Брінкфорд", "Інтерпайп", "Контініум", "Концерн "Стірол", "Концерн "Енерго", "Лужники", "Приват" та ін. Проте погіршення політичної ситуації у відносинах між Україною і Росією в останні роки негативно відобразилося на розвитку економічних стосунків та призвело до зменшення темпів виробничої кооперації між країнами.

Проведений вітчизняними дослідниками та узагальнений нами аналіз досвіду щодо формування й розвитку ТФПГ дає досить цікаві результати, а саме:

1. Під визначенням ТФПГ ховається досить емна форма виробничо-економічних відносин великих промислово-технологічних комплексів із кредитно-фінансовими інституціями. Умовно ці об'єднання є формою як "м'якої" (альянс, союз), так і "твердої" (холдинг) взаємодії партнерів, в основу якої покладені відносини власності між фінансовими організаціями й іншими учасниками групи.

2. ТФПГ як форма інтеграції промислового й банківського капіталу характеризується розмаїттю шляхів виникнення й форм існування. Єдиний для всіх груп тип їхньої організаційної побудови й координації внутрішньогрупової діяльності поки не створений. Розрізняють два типи ТФПГ: банківські — створені навколо сильних банків, і індустріальні — створені навколо великого промислового підприємства або групи підприємств [5, 6, 7, 8].

Кооперація між учасниками груп, у які входять українські та російські підприємства, як показала проведене вченими дослідження, здійснюється по "м'якій" формі взаємодії партнерів — без об'єднання власності.

Аналіз форм, міжнародного кооперування показує, що виробнича кооперація має два вектори впливу. Один з них має позитивний вплив на економічну ситуацію господарюючих суб'єктів при їхньому кооперуванні, інший, за певних умов, може негативно позначитися на економічній безпеці кожного з партнерів (під терміном "економічна безпека" мається на увазі такий стан економіки підприємства, що забез-

печує його постійний економічний розвиток).

Потенційну загрозу економічній безпеці підприємства, як показує досвід міжнародного промислового кооперування, представляє, головним чином, неоднаковий ступінь взаємозалежності партнерів по кооперації. Найбільш уразливим є той партнер, що має більший ступінь залежності. Зрозуміло, що зовсім позбутися залежності від партнерів один від іншого неможливо, у той же час нейтралізація негативної складової процесу кооперування є реальним завданням, і вирішуватися вона може за рахунок, насамперед, знаходження рівноправності у відносинах між ними. Так, наприклад, високий ступінь залежності підрядника від замовника при кооперуванні двох підприємств за підрядною формою може бути значно знижений, якщо підрядник придбає ще й статус замовника, а замовник — підрядника. У цьому випадку співробітництво між ними вже буде мати форму спільного виробництва у вигляді двосторонньої кооперації, коли партнери по кооперуванню здобувають практично однаковий ступінь взаємозалежності.

ВИСНОВКИ

Таким чином, для забезпечення економічної безпеки українських товаровиробників при співробітництві з російськими підприємствами необхідно обирати такі форми кооперування, які б базувалися на наступних принципах:

- рівноправний і довгостроковий характер відносин між партнерами по співробітництву;
- справедливий розподіл ризиків і доходу між учасниками кооперування;
- спільна зацікавленість партнерів у досягненні кінцевих результатів співробітництва.

Наведеним принципам кооперації найбільше відповідає кооперування в таких формах, як співробітництво на основі компенсаційних і ліцензійних угод, у формі спільного виробництва за умови двосторонньої кооперації (взаємних поставок кооперованої продукції), спільних підприємств, спільних проектів і в складі транснаціональних (міждержавних) промислово-фінансових груп.

Крім того, вихід коопераційних зв'язків підприємств за національні границі має істотну специфіку й, насамперед, — у нормативно-правовому відношенні. Вважаємо за доцільне скористатися досвідом країн-членів ЄЕК ООН, суть якого складається в проведенні ними серйозної нормотворчої роботи з комплексу питань внутрішньодержавної й міжнародної кооперації. Розвиток нормативно-правової бази вкрай потрібний і Україні з метою забезпечення рішення питань виробничої кооперації як усередині

держави (для створення корпоративно-коопераційного каркаса економіки України в контексті промислової політики країни), так і в міжнародних міжфірмових зв'язках.

У результаті її проведення має бути вдосконалена наявна нормативна база щодо створення ФПГ в Україні. Вважаємо за доцільне розробити й увести в дію Закон "Про міжнародну кооперацію" у виробництві й Методичні рекомендації для підприємств і органів державного управління з комплексу питань регулювання внутрішньодержавної й міжнародної кооперації. У таких рекомендаціях було б доцільно висвітлити у взаємозв'язку такі питання: сертифікації продукції, що створюється в рамках кооперації; лізингу; ціноутворення на кооперовану продукцію; обміну науково-технічною й іншою документацією, правами промислової власності; співробітництва у сфері збуту й післяпродажного сервісу продукції; порядку підготовки договорів про міжнародну кооперацію й їхнього дотримання; особливостей кооперації в корпоративних структурах; механізму державної підтримки участі українських підприємств у міжнародній кооперації.

Література:

1. Башнянин Г.І. Становлення інтегрованих корпоративних мікро-

економічних систем в економіках перехідного типу / Г.І. Башнянин, О.І. Ковтун, П.Ю. Лазур, О.В. Хом'як, Т.П. Яхно. — Львів: Вид-во Львівської комерц. Акад., 2003. — 186 с.

2. Дудченко М.А., Троненко В.І. Сучасна міжнародна економічна інтеграція. — К., 1999. — 101 с.

3. Заблоцька Р.О. Світовий ринок послуг: Підручник. — К.: Знання України, 2003. — 280 с.

4. Закон України "Про зовнішньоекономічну діяльність" // www.gov.com.ua

5. Макогон Ю.В. Форми й напрямлення межрегіонального економічного співробітництва: Монографія / Ю.В.Макогон, В.І. Ляшенко. — Донецьк: ТОВ "Юго-Восток, Лтд.", 2003. — 512 с.

6. Панченко Є.Г., Гаврилюк О.В., Сіденко С.В. Стратегія розвитку міжнародного підприємництва та іноземних інвестицій в Україні. — К.: ІСЕМВ НАН України, 1993. — 38 с.

7. Руденко А.В. Глобальні тенденції розвитку транснаціональних корпорацій на основі їх бізнес-моделей // Вчені записки: Наук. зб. — Вип. 7 / Відп. ред. А.Ф. Павленко. — К.: КНЕУ, 2005. — С. 131—137.

8. Філіпенко А.С., Будкін В.С., Гальчинський А.С., Гець В.М., Дудченко М.А. Україна і світове господарство: взаємодія на межі тисячоліть: Навч. посібник для студ. вищих навч. закладів. — К.: Либідь, 2002. — 470 с.

Новини

ОЛЕКСАНДР ТУРЧИНОВ: РЕЙДЕРСТВО — ОДНА З НАЙБІЛЬШИХ ПРОБЛЕМ НАШОЇ ДЕРЖАВИ, НАЙНЕБЕЗПЕЧНІША ДЛЯ ЕКОНОМІКИ

Відбулись спільні парламентсько-урядові слухання щодо вирішення проблеми протиправного поглинання та захоплення підприємств.

Слухання були організовані Міжвідомчою комісією з питань протидії протиправному поглинанню та захопленню підприємств і комітетом Верховної Ради України з питань законодавчого забезпечення правоохоронної діяльності.

Голова урядової комісії Олександр Турчинов під час виступу констатував, що для вирішення існуючої проблеми рейдерства всі гілки влади повинні діяти консолідовано. "По суті, фізичні та юридичні особи, які здійснюють рейдерські атаки, сьогодні перетворились на організовані злочинні угруповання", — сказав Олександр Турчинов, підкресливши, що "державна повинна дати їм відсіч".

У своєму виступі Перший віцепрем'єр-міністр відзначив ефективну роботу Верховної Ради України, тому що сьогодні прийнято два законопроекти з комплексного пакету антирейдерських законів, які подано до парламенту.

За словами Олександра Турчинова, однією з головних проблем є те, що "рейдерство існує під прапором фіктивної законності". Він наголосив, що 80% захоплень підприємств відбуваються завдяки фіктивним судовим рішенням. Для вирішення проблеми маніпулювання судовими рішеннями, учасники круглого столу визначили, що необхідно вжити заходів для запровадження оформлення судових рішень та їх копій на бланках суворой звітності.

Прес-служба Першого віцепрем'єр-міністра